

10. szám.

Márczius 6-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.

Kiadó-hivatal: Pest, barátok tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos potitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Hallja kend! vagy mit mondom? Tekintedezs barátom uram. (Anyira bene vagyok mar haljak kentek kapacitatioiban, hogy egészen rajar nyelvem.)

Had olvastam tekintedezs barátom uram programjat; nagyon jó az; hanem kimarat belüle mig sok, nagyon sok; mit jó lesz bele-nyomtatnyi valahova; talan margora.

1. Igirek, hogy orszaggyülsen fogok olyan törvényeket hoznyi, miknek tenoranal fogva jövendőben mind azon gonosz hitelezők, kik fizetist mernek szorgalmaznyi, mint esend-haborgatok be csukasanak; buza meglimitaltatik, milyen dragan meg vegyen azt zsidó, is hus meglimitaltatik, milyen olson adjon azt miszaros? Hazi uraknak stajgerolás ablak-beveris büntetise alatt megtilalmaztatik.

2. Katona nekünk kel, de csak akkor mi-
kor kel: választások alatt egy hónapra minden választó kerületbe egy regement, hogy egymast meg ne verjünk: aztan meg farsang alatt tiszt urak kisaszonyainkal tanzolnyi. Egyibkor pedig tartson őket, a kinek egyibre kel. —

Rekrutanak nem megy mas, csak kinek szavazata nincs. Mit nizi ithon a napot?

3. Papoknak legyen menyország, quantum satis: — zeyeb semi.

4. Senki se ne kinszeritesik adig iskolaba jarnyi, mig szolgabironak meg nem választatik: adig ugyan mi szükség neki ara?

5. Zsidonak izs adatik hivatal; — de probalyon csak hozza nyulnyi!

6. Az egisz orszagnak fele kukuricza föld.

7. Ezen programm egytural Frajbilet, kinek előmutatoja három esztendeig ingyen kapja forspontot, vasutat; bort, rostilost kocsmaban; sicut figura egisz választas napjaig docet.

8. Is vigtíre jelen program salvus conductus, kinek erejinil fogva, ha valaki egy szip lovat, vagy tintot kivalasztja maganak gazdátuta nélkül, ezen választói jogaban meg nem haboritathatik, ha pedig e fölöt tamadható elvi küzdelemben elenkező vilemynyen livő antagónistat le találnyi ütnyi, ez alkotmányos part buzgalomnak imputaltatik.

Ha míg ezeket izs beletesz kedvezs barátom uram, magam izs raja votizalok: — hanem oda nem megyek laknyi.

Tallérossy Zebulon.

A z u t ó l s ó p ö r .

Igaz historia.

Van a József téren egy imponans kinézésű ház, mely már 1847-ben is olyan volt, mint ma. Legfeljebb a színe változott meg egy kicsit. Nagy ház volt az abban az időben, sok falusi atyafi elkérdezhetette, a mint nézte: vajjon hol csinálták?

Ebben a házban volt Molnár József irodája, a ki abban az időben a legnevezetesebb ügyvédek egyike volt Pest városában. Az ember nem tudta, becsületeségének volt e nagyobb híre, vagy tudományának. Tudományánál fogva kétszer is megvehette volna azt a házat, melyben irodája volt, ha az a másik tulajdonsága nem akadályozza benne. Sok szegény özvegy, sok elhagyott árva hálás könnye tudna fölébe beszélni, kiknek kezéből kivette a koldusbotot és tett helyébe kegyeret.

Lángoló szeretettel ragaszkodott hazájához s mikor annak szent ügye Világosnál elbukott, nem bírta elviselni a csapást. Főbe lőtte magát. Talán érezte, hogy úgy is megölné a bánat. Megakartá kimélni a fáradságtól.

Ügyvédi iroda, mint most nem, akkor sem volt képzelhető ügyvéd-bojtár nélkül, kit azon időben jurátusnak neveztek. Most amicénak nevezik. A jurátus szükségesebb butor volt akkor is egy renommirt irodában, mint maga az íróasztal, vagy kalamáris.

Természetes, hogy Molnár József principalis urnak is megvoltak az ő jurátusai, a kik nagyon szereték, mert humanusan bánt velök, a mi akkor ritkaság volt. Az igaz, hogy most is az.

Akkor még az adjunctusnak nem fizettek tizenöt osztrák értékű forintot havonként nyolcz órai napi munkáért. Hanem ha a principalis látta, hogy a fiu jóra való: ráruházta egy két kisebb pörét, hadd tanuljon maga lábán járni a fráter. A mint a praxis ideje s maga a praxis növekedett: ép úgy szaporodott apránként az így átruházott pörök száma, míg egyszer a fiatal ember azon vette magát észre, hogy hiszen most már megél a saját pöréi l is. Akkor azután a principalis emancipálta s lett az uramöcsémből collega ur.

Volt az adjunctusok közt egy csendes szöke fiu, a

ki nagy buzgalommal szokta forgatni a pörös aktákat. Irogatott actiót, replikázott, duplikázott, rekurált, appellált s, valahányszor ilyenemü juridikai operatumát végig olvasta a principalis, mindannyiszor elégedett mosolylyal lépett a fiatal ember elé, elmondván neki: no öcsém, magából derék prokátor lesz, hanem máskor ne pingáljon caricaturákat az appelláta margójára. Még valamelyik septemvir magára ismer benne.

Hanem mikor aztán informálni kellett menni a tekintetes és nagyságos táblabirákat: akkor a fiatal embernek mindig vagy a feje fájt, vagy a kabátja volt szétfeelve. Nem tudott instálni.

— Jaj édes öcsém, szólt ilyenkor a principalis, legyen maga piktör, ne fiskális. Hát nem tudja, hogy egy tisztességes informatióval sokszor többre megy az ember a mai világban, mint huszonhat felebbezéssel?

Egy verőfényes délelőtt hozzalép a principális, s egy csomó irást tesz elébe.

— Csináljon ezzel uramöcsém, a mit akar, én bizony nem avatkozom belé.

Igy adta tudtára, hogy kezdődik már az emancipatió.

Az adjunctus bele néz az irásba s majd hanyatt vágja magát ijedtében.

— Mi a menyköt kezdjek én ezzel?

Az irás egy pör-felvétel volt. Valami serföző kiadta a korcsmáját bérbe. Serföző lévén a korcsma: természetes, hogy a korcsmáros sok sört tartozott elfogyasztani. A vendégek azonban, a jó ég tudja miért, mentül kevesebbet fogyasztottak az árpaléből, ellenben a bort úgy nyakalták, mintha permanens követválasztás lett volna. Miután ez így rosz geschäft volt a serfözőnek, fel akarta bontani a szerződést s ügyét fiskális-hoz vitte.

Ezzel kellett megbirkozni az adjunctusnak. Ez volt első saját pöre. De micsoda tituluson kell itt megindítani az actiót ad invalidationem contractus? Hát oka az a korcsmáros, hogy a vendégek nem isszák a sört?

Hiszen csak pancsolná azt a sört. Mindjárt könynyü volna bele kötni; de nem pancsolja! azt a panaszló maga sem állítja.

Criminális egy helyzet! Pedig ezt meg kell nyerni, mert ez az első pör. A ki pedig az első elveszti, jobb ha mingyárt elmegy asztalos inasnak, mert ezen a pályán ugyan nem boldogul. Legalább ezt tartja az ügyvédi traditió.

Elkezdődött a meditatio.

A serfözőnek kárt okoz, hogy a korcsma vendégei bort isznak és nem sört. De azt ki okozza, hogy a vendégeknek ez a gusztusok? A korcsmáros! Ezt kell tehát ki sütni, mert hát causa causae est etiam causa causati. Másképp nem megy.

De ezt hogyan kell kisütni?

A matematikának egy eszme villant meg agyában, melyre Pythagorasz bizonyosan így kiáltott volna fel: heüréka!

Azzal hozatott az illető korcsmából a hét minden napjáról egy egy étlapot, mit a civilizált emberek akkor is spajzcedlinak hittak, és elkezdte szorgalmasan tanulmányozni. Ebben kereste azt az archimedesi pontot, melyről ki volt mozdítandó helyéből a korcsmáros.

Akkor aztán megindította a pört.

A principális csak mosolygott erre az egész dologra. Mit csinál most ez a fiú azzal a desperátus ügygyel? Kíváncsi volt a fejleményre nagyon, hanem azért a világért se nézett volna az actákba. Ne mondassák, hogy ez a pör az ő aegise alatt veszett el. Ő nem foly abba bele.

Hanem mikor aztán elmúlt az az idő, a mennyi egy ily processusnak ítélettel való eldöntésére dukál: megütődött arczczal jött a principális az irodába, keményen nézvény egy iv két rét hajtott papirba s oda állott a patvarista elé.

— Hiszen maga ezt a pört megnyerte! — így kiáltott föl olyan hangon, mintha maga sem hinné, a mit mond.

— Még pedig tisztességes utonmódon, főnök ur — válaszolt a segéd, minden meglepetés nélkül, mint a ki előre tudta, hogy ez a dolog természetes következése.

— De hát, hogy a kőbe tudta ezt megnyerni?

— Ivott-e már principális ur málnabefőltre sört?

— Nem ittam én, de gondolom, hogy nagyon rossz lehet. De hát minek kérdi ezt?

— Hát tejfölös tormára?

— Ugyan hagyjon békét! Tejfölös torma és sör!

— Hát sárga répa főzelékre?

— Ivott az ördög. De ugyan ki is innék sört eddességekre.

— Ugyanabban a véleményben voltak azok a tanuk is, a kiket a pörben kihallgattam. Mind azt vallja, hogy édes ételre bort iszik a magyar ember és nem sört. Ugy látszik, ezt az alperes is tudta, mert csupa édes étellel traktálta a vendégeit. Itt vannak az étlapok a hét minden napjáról.

— Így már aztán értem. No maga nagy kópé. Maradjon csak öcsém prókátornak, hagyjon fel azzal a

pingálással, nem ér az semmit. Lám, lám! Soha se hittem volna!

A principális fejcsóválva ment ki az irodából, utközben is morogván magában: Bizony nem hittem volna.

A nyert ítélet tehát megvolt, s mivel az ellenfél nem élt jogorvoslattal, jogerőre is emelkedett.

Ez az a stadium, a mikor a pör kezdődik. Tapasztalt prókátorok tudják már ezt.

A serföző rárontott az adjunctusra.

— Az ifiur megnyerte a pörömet. Az nagyon szép. Magam sem hittem. Hanem ez nem elég. A korcsmáros nem akar kihurczolkodni.

Én pedig a korcsmát ki is adtam már másnak. Az ítéletet exequálni kell; ha nem megy jószántából, hát majd kidobhatjuk. A holmiját pedig lefoglaljuk a perköltségre.

— No de kérem — szabódott az adjunctus, — gondolja meg, hogy az a szegény ember nem tud hova lenni a bériet-idény közepén. Hol kap most más helyet? Azután meg annyi apró gyereke van! Hogy tegyük ki az utcára?

— Ej was! gyerek ide, gyerek oda, s ist mir a Wurst. Nekem a kocsmá kell s azzal punctum.

— No ha punctum, édes atyámfia — válaszolt az ügyvédbojtár — akkor hát fogja, itt a pöre. Én szegény embert nem exequálok ez életben. Nem tudom elviselni azt a látványt. Nem veszi be a természetem.

Azzal szépen markába nyomta a pörösomót a bámészködő serfözőnek, egyet fordult sarkán s benyitott a principális dolgozó szobájába.

A serföző hosszasan bámult, még mikor az ajtó becsukodott is utána, — ilyen fiskálist még nem látott. Der wird á ka millionär.

A segéd pedig hozzá ment a principálishoz, megfogta a kezét s megindult hangon így szolt hozzá:

— Principális ur, ha az ólombányákba visznek, panasz nélkül furom a földét; ha ágyu elé állitanak, nem reszketek; ha kerékbe törnek, nem jajgatok: de egy executiót végig nézni, ahhoz nem adott az isten elég torsiágot.

Az ügyvéd hosszán, mélyen nézett a fiatal ember szemébe. Azután így szolt.

— Értem önt fiatal ember. Ezt az életet nem az ön idegrendszeréhez szabták. Menjen ön, a merre geniusa hívja. Szive és a jó Isten vezérelje minden utain.

Azzal igaz, őszinte szeretettel ölelte meg az ifjút. Ugy váltak el, mint két ember, kik megtanulták egymást becsülni.

Európa Crétában.

Miért kellett Jupiternek ökörnek lenni, mikor Európát Crétába vitte ?

Annak a fiatal embernek ez az első pöre volt utolsó pöre.

Szép ügyvédi talentum veszett el benne. Ha folytatja az ügyvédkedést s megtanul exequálni: most háromemeletes háza van a Dunaparton.

És így mi lett belőle ? Talán pictor ? dehogyan az ! Skribler, még pedig magyar skribler. Napszámos, a nemzet napszámosa.

Vesződik, törődik, azt se tudja merre szakadjon ; polemizál, kritizál, ír regényt, ír novellát, ír drámát, szerkeszt lapot hármat is, azok között pl. az Üstököst.

Junius Brutus.

Onkénytes önkénytelen nótája.

Ad notam : Söprik a pápai utcát.

Estve jött a parancsolat

Kétéfejű sas-pecsét alatt :

— Herr Stephan Kiss, Nagy vagy nem tom én ki,

Wolle hier s hier megjelenni.

Megfújták már a trombitát,

Glédába áll a sok diák,

Kaszarnyában „Gott erhalté“-t fujnak

Buzditóul a fiuknak.

Európa Crétában.

— Most tudjuk már, hogy miért volt Jupiter ökör, mikor a nyakunkra hozta ide Európát Crétába.

Mondja nekik a kapitány:
Közösügy lesztek ez után.
Schwarzgelb zászló leng a fejök felett,
Esküszik a gyülekezet.

Gyere pajtás katonának,
Elfogad Herr Kuhn fiának
Rexum kertáj, bájfusz, riktájk, habták.
No ezt ugyan rátok szabták.

Barna kis lány a városból
Szép szemében könyvet morzsol:

Szegény jogász, én is ugy sajnállak,
Te már sok vagy „uj vivmány-“nak.

Egy lapszemlész, melynek mindennapi kenyere
Jókait valami uj oldalról támadni meg; most már nem
talál más tárgyat; s kapja magát, Jókai teheneinek
esik neki. Vigyázzon, mert így lesz belőle rugott bornyu.

Kortes számla.

Jöttünk mentünk: száz forint.

Ettünk ittunk: száz forint

Összesen: — elveink győztek!

A monocli az önkényteseknél.

Halt! wer da? Mi a jelszó? Felelj, vagy megölök.

— Te! Meg ne szeld a kulacsomat profunt helyett.
— Hát ez a profunt: kulacs? Azt gondoltam sajt.

Queraus! A generális jön!

— Bey Fusz! —
— Au! jaj! Lánczos teremtette.
— Ugy-e jó volna, ha a tyukszemen is volna egy monocli?

Töredék egy képviselő jelöltnek beszédéből.

Tisztott pógártársaim! Én böcsületös embör vagyok, kigyemetök is mind böcsületös embörök; — azt tudják kigyemetök, hogy én tiszta 48. gondokozás modú embör vagyok, ennél fogva mög kívánom, hogy mink imádott hazámnak fiai és leányai, már t. i. a kik leányok, — mind végig hivek lögyünk az alkotmányhó. — Részemrű kijelöntöm, hogy ha mindönki ehágy is és ha magom maradok is, — én a pártomtú é nem állok; — azután mög azt is mög mondom, hogy én, az én tisztölt j o b boldali barátommal L. P. urral mindönbe tökkelletössen egyet értök.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Azt olvasom az újságokban hogy, Bute nevű angol márki katholizált, s egyuttal 300000 forintot adott a papoknak. (Én azt mondom, hogy az sajtóhiba.) Melyik? Az e betű? (Nem a 300000 forint.)

— — A révkomáromi fitanitóságra pályázatot hirdetnek a hivatalos nevelési lapban. Fizetés egész évre 300 ft. lakás, fűtés, és 2 ft. gyergyapénz. (Egész évre! Na, ott ugyan nem lesz „világosság.“)

— — Ez a Pest derék egy nagy város, hanem bizony még is csak szégyenelheti magát Szöllös mellett, holott az csak egy kis falu. (Hogy hogy?) Ugy, hogy Szöllösen a Pulszky kortesei már két embert vertek agyon, itt meg még azt is rosz néven veszik az ember-től, ha a városi alkapitány fejéhez vágja egy balistának a sörös kancsót.

— — (No még is csak fogadott hát el valami Deák Ferencz. Imé azt olvasom az újságban, hogy adóhivatalnokká nevezték ki.) Hej asszony, asszony ne rágal-mazz! hiszen nem a haza bölcse lett bezirkerré. Masik Deák Ferencz az! (Hát másik is van? Az lehetetlen!) Már hogy volna az lehetetlen? Ha isten három van, Deák Ferencz is lehet kettő.

— — (Ötszáz osztrák, és egy osztrák-magyar volt Romában meggyógyítani pápa ő szentségének a szívén a sebé. Igy írják azt Rómából.) No az sajtóhiba, azt akarták írni: „a zsebé.“

A nemzeti színház műsorozata.

Hétfőn: Lir király. Sexpirtől. — Kedden: Don Hüan. Bájrn után zenéje Móczártól. — Szerdán Lóudi árva. Birkfájfer Sariottától. — Csötörtökön: Trubadúr

Verditől. Pénteken: Nelyi torony, Dümától. Szombaton. — Borsca Lukréczia Doniczettől. Vasárnap: Mizantróp Molyiértől.

Félreértés.

B. J. esperes ési plebanus 1861-ben mint honatya tartotta prédicatioját az országgyűlésen. Mint mindennek, ugy az országgyűlésnek is — és pedig nagyon hamar, vége levén, a főtisztelendő ur is haza jött, hol hivei nagy örömmel fogadták. Alárendeltjeiből álló tisztelgői között egy szegény asszony is hozzá megy, s kezd gratulálni, hogy az isten mennyire fölvitte a főtisztelendő ur dolgát.

— Hogy, hogy?.. kérdi,

— Hát azt hallottam — felelt naiv együgyűséggel, — hogy a főtisztelendő ur pecsovic lett.

A jó asszony azt hitte, hogy a „pecsovic“ valami magas hivatalt jelent.

Választások előtt.

A. Hogy álljuk ki, ha legyőzetünk, ezt a nagy vereséget?

B. A vereséget csak kiálljuk valahogy; de hogy álljuk ki a győzedelmet?

Furcsa kérelem.

Bemegy a vásáros ember a b. új falusi patikába.

— Adjon a patikárisus ur bunda zsirt.

— Azt nem tudok adni.

— No hiszen nem is láttam én még ilyen haszontalan paticát, a hol még bundazsirt sem kap az ember.

A nép ajkáról.*)

Kossuth Lajos azt izente,
Hogy ő régi, kopott mente.
Minélfogva dobjuk félre,
Frakban járunk jövő télre.

Éljen Bácszt!

Törött bors.*)

Zavaros a Tisza vize nem tiszta
Tisza Kálmán vékony mint a giliszta.
Még azt mondják, hogy nagy ember a Ghyecz
Pedig bizony yczy-pyczy-ryczyczy.

*) Ezek az utolsó oldalról maradtak ki. Oda valók.

Sorsjegy Bankó.

K. k. bolondok hivatalos ujsága.

Motto : A ki Kossuthot élteti, mind hunczut.

A nép szava.

Életrajz

most nincs, miután már minden valamire való baloldali szerencsésen belefult abba a sárba, a melybe beletaszítottuk.

Requiescat in pace!

Nyugodjék a páciban.

B. J.

Népdalok.

Ritka buza, ritka árpa, ritka rozs,
Hol csücsülsz most Maradarász, Asztalos?
Ülülü, büülülü, sülülü.

Csoki kutya, ne ugass,
Hol csücsülsz Matyi Ludas?
Pics, vics, klics.

Téged a hideg is törvén,
Hol csücsükélsz te Bősz örmény?
Hahaha, hehehe, hihih.

Ott vagytok ugyi mind a kóterbe?
Hogy a menykő csapjon a tietekbe főterbe.
Bim, bam, bum.

Hej adnának csak az én kezembe bennetek,
Sajátkezüleg akasztanám fél bennetek!
Nak, nek.

Fogas kérdés.

Melyik baknak van az a tulajdonsága, hogy nem őt lövik,
de ő löi mást?

A sikkának.

Ártatlan kérdések.

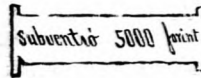
Mi ez?

Azon requisitumok, melyek nélkül teljes lehetetlen volna ezt az ujságot tovább szerkesztetni.

Rébusz.

Hát ez mi?

Megfejtés : Drága I, vagy Dr. Ágal.

Csalhatatlan kisegítő élezcserős esetében.

Lieber tristium.

Ezt az eddig még fel nem fedezett poemát Janus Ovidius Cancer híres római poeta írta, mikor a felesége haragja elől Pompejiből Pómiba menekült, a panamai tengerszoros partjára. Egyes részei eleszvéen, hiányos; azaz érthetetlen.

Alma vinumque Banó Trojae qui primus a Boris.
Don Ferrári Bodog multos munerabis a mi kos.
Cum suba Szent Illyés Krisztus ima most is imábó.
Multa tulok fecitque puer Szent Dávid! ez alszik!

A moecaenásokhoz

Hiába adtok nekem piczulu,
Nem tudok én másképp viczezulu.